VÁRPALOTAI NAPLÓ

Hiányzó percek — hiányzó emberek

— Feladatok a munkaszervezési hónapban —

Március a szakszervezetek megyei tanácsa által indított munkaszervezési hónap. Érdemes egy kicsit körülnézni, hogy mit lehet tenni a termelési eredmények érdekében.

Az ipar nagyarányú fejlődése törvényszerűen előírja a hagyományos gépek mellett a modern gépek, célgépek alkalmazását, ami egyben

magasabb műszaki kultúrát, és magasabb termelékenységet biztosít.

Természetes, hogy a rendelkezésünkre álló termelési eszközökkel kell megteremtenünk az alapját azoknak a fejlettebb, új termelési módszereknek, amelyek már az iparilag fejlettebb országokban megtalálhatók.

A technológiai fegyelmet javítanunk kell. De nem szabad elfeledkeznünk az adminisztratív dolgozókról sem, akik a számok tükrén keresztül sok segítséget tudnak nyújtani a műszaki dolgozóknak.

Szembetűnő hibák vannak a határterületeknél is, ahol több szakma munkája forr össze. Komoly időt vesz itt igénybe az egymásra való várakozás.

A November 7 Erőműben játszólag minden rendben van, hiszen a takarékossági vállalásokat túlteljesítették. Hiba azonban itt is van. Hogy hol? Elsorolunk egy pár példát.

Előljáróban azonban jegyezzük meg: nem akarjuk kritizálni egyes üzemrészek, illetve osztályok munkáját, ezért csupán általános problémákat említünk meg

Az igazgatósági épületben levő büfé előtt szinte mindig látunk álldogáló embereket,

akik vagy feketét isznak, vagy pedig a reggeli bevásárlásukat intézik. Nem sok idő ez naponta, de éves szinten mégis 5—600 munkaórát tesz ki.

Nem mehetünk el szó nélkül a fürdő kérdésénél sem, hiszen a korai átöltözködésekből a legderűlátóbb számítás szerint is napi 5 óra munkakiesés keletkezik, ami éves szinten 1440 munkaórát jelent.

Vagy nézzük a magánügyben történő, üzemből való eltávozásokat. Ezek éves kihatását is 100 órákban lehet mérni. Nem tartoznak közvetlenül a munkaszervezés kérdéséhez a késések, mégis kell erről is beszélni. A munkaügyi osztály kimutatásai szerint az 1960. évben 410-en késtek.

A legderűlátóbb számítás szerint is ennek munkaóra kihatása meghaladja a 500-at.

Csak egynéhány kérdést ragadtunk ki, csupán azért, hogy a figyelmet e fontos problémára felhívjuk. Ha ezeket, és még néhány könnyen felszámolható munkaszervezési problémát az üzem kollektívája megold, sokkal jobb eredményeket érhetnek el.

Ugyanis az

átlagos napi és személyenkénti 30 perces munkaidő kihasználás növelés minden különösebb műszaki intézkedés nélkül elérhető, melynek évi kihatása 129 600 munkaóra.

Legfontosabb teendő az, hogy munkakezdés előtt a dolgozók ismerjék feladatukat, a munkavégzéssel járó nehézségek leküzdésének módozatait, és annak végrehajtásával értsenek is egyet. Érezzék azt, hogy törődnek velük, de nemcsak az anyag és szerszám ellátásával, hanem azzal is, hogy az életben, illetve a családdal felmerülő problémáikban is segítségükre vannak.

Nagyon fontos kérdés az is, hogy a dolgozók munkavégzésre mind fizikailag, mind szellemileg alkalmasak legyenek. Ez azt is jelenti, hogy a dolgozókkal való foglalkozás kezdettől fogva, betanításukon túlmenően a szakképzettségük továbbfejlesztését is célozza.

Így a munkaszervezési hónap elősegíti a termelékenység emelkedését, a szocializmus építésének meggyorsítását.

— Kolman —

Tervek a II. kerületi óvodában

A „legkisebbekkel" városunkban nagyon sokat törődnek az illetékes szervek. Minden igyekezetük, hogy valamennyi rászoruló gyermek óvodai elhelyezését biztosítani tudják. Persze, a törődés nem jelenti azt, hogy a semmiből növelni lehet az óvodai férőhelyeket. Ez a probléma különösen az első kerület két óvodájánál mutatkozik.

A város óvodái közül a legkedvezőbb a III. kerületi óvoda helyzete. Ha a létszámnál megállunk, jóleső érzéssel állapítjuk meg a vezető óvónővel egyetemben, hogy valamennyi jelentkezett gyermeket felvettek.

Mikor lesz hasonló helyzet az I. kerületben is?

A 3. számú óvodánál meglevő, ideálisnak mondható állapot nagyobb lehetőséget biztosít a tervezgetésekre is. Már megszokutk azt, hogy amit ők terveznek, a legtöbb esetben meg is valósítják. Minden remény megvan tehát arra, hogy az alant ismertetett tervek is valóra válnak.

Az óvoda vezetője elmondotta, hogy a legnagyobb segítséget a szülőktől kapta az óvoda. Az elmúlt év végén több mint ötszáz forint támogatást nyújtottak készpénzben, egy rendezvény bevételéből. Az összeg legnagyobb részét játékok beszerzésére fordították.

Az udvar bizony nem úgy néz ki, mint ahogyan elképzeljük egy óvoda udvarát, ahol különösen a nyári időben a gyermekek idejük legnagyobb részét töltik.

— Igen, ezt mi is nagyon szégyelljük — szól közbe Teremi Jánosné —, de a következő években, legnagyobb részt még ebben az évben, változtatni akarunk rajta. Ígéretet kaptunk a városban működő vállalatoktól, hogy ebben segítségünkre lesznek. Így a November 7 Erőmű megígérte, hogy az udvarra felépít egy játék autóbuszt, a szénbányászati trösztanyagot ajánlott fel, és a szülők segítségével felépítünk egy babaházat. Mivel az udvaron kevés a fa, árnyékos részt nem találunk, azért a faültetés melett egy lugas építését vettük tervbe, hogy míg az elültetett fák megnőnek, legyen hova vinni a legkisebbeket a meleg nyári napokban. A beszélgetésből, a tervek mellett, a gyermekek iránti szeretet érződik — és aggódás minden lépésükért. Az óvoda vezetőin kívül az óvodában folyó munkára nagy gondot fordít a tanács kerületi kérendeltsége is.

Mikor beszélgetünk, Vancsek elvtársnő lelkesedése semmivel sem kisebb, mint az óvodában dolgozó óvónőké. A pártszervezet és a kirendeltség, a szülők valamennyien magukénak érzik a kerület óvodáját. Ez a szeretet és gondoskodás biztosíték arra, hogy az elmondott tervek valóra is válnak, mint ahogyan olyan sok minden valóra vált már a III. kerület dolgozóinak kezenyomán. Ha nem is említünk mást, mint az elmúlt évben felavatott kultúrotthont, az utcák rendezését, a vízhálózat bővítését, az óvodával kapcsolatos terveket már nem tartjuk irreálisnak. Megvalósításukhoz sok sikert kívánunk! —ó—

Krónika

Öt hónap a gyárban

Az oktatási reform keretében a Veszprémi Vegyipari Egyetem IV. éves hallgatói 1961. március 6-tól 5 hónapot az ország különböző vegyipari üzemeiben töltenek el. Ez alatt az idő alatt fizikai munkahelyeken megismerkednek az üzemek technológiájával, továbbá a dolgozók munkakörülményeivel is. Ez a kihelyezett félév segítségükre lesz az egyetem elvégzése után, amikor mint mérnökök, már közvetlenül az egyes üzemek termelésének irányításában is részt vesznek.

Aki másnak vermet ás...

Ebben az esetben nem érvényes a népszerű közmondás, mert azok, akik Péten a belső lakótelep házai mellé a vermeket megásták, nem esnek azokba bele. Az új vízszolgáltató vállalat dolgozói ugyanis a vízmérő órák felszerelése céljából, mint már említettük, gödröket ástak A legtöbb helyen azonban, sajnos, nem temették be, vagy nem fedték be kellőképpen, és így megvan a lehetősége annak, hogy a játszadozó gyerekek beleesnek ezekbe az aknákba. Ezért a szülők arra kérik az illetékes vállalatot, hogy hozza rendbe a házak környékét.

A giccset nálunk is üldözni kell!

A városi tanács végrehajtó bizottsága az elmúlt héten tárgyalta a város könyvtárának helyzetét, és többek között a könyvtári propaganda gyengeségében elmarasztalta a könyvtárvezetőket.

Ehhez szeretnénk még egy kis adalékot szolgáltatni, azért, hogy ilyen ne forduljon elő.

A giccsről az országos sajtóban több esetben hatásos cikkek jelentek meg, úton, útfélen üldözzük az „égszínkék" vízű tóban, olajfák alatt úszkáló fehérnyakú hattyúk „maszek" festőit, vagy a részletkönnyítéssel dolgozó „csodálatos" éjjeli lámpák árusait. Félve kapjuk el a szemünket, mikor a piacon elénk tűnik, messziről rikítva, lepedő nagyságú vadászkalandot, vagy „csendéletet" ábrázoló „kézi munka."

Nem mehetünk el szó nélkül a művelődési ház februári műsorfüzete mellett sem.

A könyvtári propagandát kívánja szolgálni azzal, hogy Chaplin nyomorított figurája: Zoro és Huru, Stan és Pan társaságában a „Kultúra világát" ajánlja.

Igen! Igen! — de hogyan? — Régi emlékem jutott eszembe: Valamikor gyerekkoromban, mikor a faluba cirkusz jött, a kikiáltó járta az utcákat, és hasonló szöveget mondott: „Akarja látni a világhíres kötéltáncosnőt? Jöjjön el ma este a vásártérre. Belépődíj 2 tojás, gyermekeknek és katonáknak két csö kukorica."

Talán ehhez lehet hasonlítani a könyvajánlást is, csak a csinadratta hiányzik utána, — de ha jól megnézzük, még az sem, mert hamarosan követi a halhatatlan Ember tragédiája „művészi" illusztrációja. Ez is giccs — a javából!

Napi kérdésünk!

Mi történne akkor, ha udvarias lenne a lapunkban már egyszer említett kalauzno?

Válasz: Azt hiszem, az ember megnyugodva szállna fel az autóbuszra és azt mondaná magában: hiába, az időjárás befolyásolja az emberek kedélyét. Itt van ez a kalauznő. Egész télen zord volt, most ő is kivirul, a tavasz közeledtével. Sajnos, az ember azonban nem mondhatja ezt, mert a kalauznő tartja tovább téli zord hangulatát. Odaadsz neki tévedésből egy féltve őrzött múlt heti hetijegyet, amiért tizenkét forintot kapnál, mert fizeti a vállalat, ő pedig széttépi! (Nem tudom, mi történt volna, ha megjegyzi: ez lejárt, vegyen másikat!) Köszönsz neki búcsúzóul: oda se pislant (ez csak egy szürkc utas — gondolja. Visszaköszönés csak ellenőrtől felfelé dukál!?)

Kérelemmel fordulok már a MÁVAUT-hoz: szíveskedjen engem felvenni ellenőrnek egy útra, Kohlusz Lajosné kalauz kartársnő kocsijára.

Tisztelettel: (b)

Amit nem sikerült bebizonyítani

Egy váratlan eseménnyel lepett meg bennünket a héten a városi szimfonikus zenekar kamara együttese. A meghívó hangversenyre invitálta a zenekedvelőket, méghozzá egy könnyű zenei hangversenyre, a Helyőrségi Tiszti Klubba.

Nem mondjuk egy pillanatra sem, hogy a könnyű, egyszerű, emberi érzelmeket dallamosságával magával ragadó muzsika nem érték. Hozzátartozik az emberiség kultúrkívánságához, nem egyet a zeneirodalom klasszikus mércével mér, persze a maga nemében. Mindezekben kizárt dolog az összehasonlítás Mozarttal, de a zenei műveltség kifejlődésének egy lényeme, ha az örökbecsű muzsikát meg akarjuk érteni és élvezni, minden embernek át kell lépni ezen a lépcsőn.

A hangverseny ha ilyen meggondolásokból született, helyes.

Ebből a szempontból a szigorú zenei résszel — a művek kiválasztása kivételével — egyetértünk, de nem értünk egyet az önkényesen, és olcsó fogásokra épített, művészietlen, az együtteshez nem méltó kabaré kerettel. Érthetetlenül ízléstelen közjáték, parókás „olasz művészpár" csetlése, botlása és mozgása.

Hozzuk az első példát? Nem, de az ott megjelent közönség nem ezt várta, és hálátlanság volt azzal a kétszáz emberrel szemben, hálátlanság volt a zenével szemben is.

A hangversenydobogó, mégha könnyű zenéről van szó, akkor sem tűr el „mutatványokat", főleg, ha ez az ember jóízlése ellen van.

E múlt századbeli közjáték értéktelenségét „Orfeusz az alvilágban" jól megoldott nyitánya sem csökkentette.

E rosszul értelmezett keretjáték kitöltötte a gicces mércéjét. Ilyent többet nem akarunk hallani. A könnyű zene értékét, értéktelenségét, vagy esetleges szükségességét döntsék el vitában, de nem ilyen formában, a közönség rovására. A szükségességét az emberi élet már eldöntötte, de a kabarét hagyjuk meg a kabaré színpadoknak — ők jobban is értenek hozzá, mi pedig muzsikáljunk sokat és szépen, jobban, mint eddig. Ez vonatkozzon még a könnyű zenére is.

—ó—

Csökkentsék üzemeink az elfekvő készletet

Év vége után általában mindenki számvetést készít. Ha az inotai November 7 Erőmű portáján szétnézünk, és a sok tétel közül csak kettőt ragadunk ki, akkor is sokat láthatunk. A üzemi bizottság kimutatásai szerint húsz brigádban több mint kétszáz dolgozó harcol a kitüntető szocialista munkabrigád címért, illetve a cím megtartásáért. Az 1960-as évben 157 247 forint értékű anyagot takarítottak meg, és termelékenységük emelkedése folytán munkaóra megtakarításuk elérte a 23 299 órát.

Az elfekvő anyagkészletnél már korántsem ilyen szép a helyzet. Felajánlották ugyan, de az elfekvő készlet még mindig 6 056 000 forint értéket képvisel, melyből a turbina lapátok majd öt milliót tesznek ki. Mit bizonyít ez a szám? Azt, hogy korábban talán ötletszerű volt az anyagmegrendelés. Jól lehet, a műszaki vezetők előtt nem volt a kezdeti időszakban semmilyen bázisszám és az Erőmű Beruházási Vállalat sem állapította meg a tartalékalkatrész normákat. Így állandóan csak gyűlt az anyag, amelynek igen nagy része importból származik.

Az anyagosztály állandóan foglalkozik az értékesítéssel. Egy év alatt 267 ezer forinttal csökkentette az elfekvő készletet, bár ez nehezen ment, mivel speciálisan az erőmű részére kiutalt import anyag ennek nagy része.

Ma már megszigorították a rendelési fegyelmet. Csak olyan anyagot rendelnek, amire valóban szükség van. De nézzünk csak néhány összehasonlítást a sok tétel közül, elrettentő példaként, mások számára is.

Van 1993 darab alumínium sínszorító. Ebből 1959-ben 8 darabra, 1960-ban pedig egyetlen darabra sem volt szükség. A 60 darab hőfokmérőből ugyancsak egyre sem volt szükség. Bakelit végelzáró fej is van 465 darab, ebből csupán 78 darabot használtak fel.

Ezek a példák tanulságosak valamennyi üzem és vezető részére, hiszen csupán a felsorolt három tétel értéke 61 620 forint. Ezért, ezen okulva, kétszer is gondolják meg az illetékesek, hogy mit és miből mennyit rendelnek, mint egyszer olyan anyagokat vonjanak el más területről, amire ott szükség van, náluk pedig csak az elfekvő készletet növeli.

(K.)

Balesetelhárítási gyűlés a Péti Nitrogénművek telepfenntartási részlegében

Balesetelhárítási gyűlést tartott Pánczél László csoportvezető elvtárs a telepfenntartás dolgozói részére. Elmondotta, hogy a baleset nélkül végzett munka nemcsak a dolgozó érdeke, hanem állami érdek is. Nemcsak a dolgozót éri károsodás, ha munkabér helyett táppénzt kap, hanem az üzemet is, ahol dolgozott, mert a balesetes munkás helyett másikat kell felvenni, és amíg az betanul, termelési kiesés származhat. Államunk sokkal szívesebben fizet munkabért, mint táppénzt, mert a dolgozó, ha több bért kap, akkor többet is tud úgy saját, mint családja részére fordítani.

Kéri az elvtársakat, hogy az elmondottakat jól gondolják át, és ha valahol olyan hibát látnak, amiből baleset származhat, azonnal jelentsék az üzemvezetőnek.

Az ebédlő ajtajához egy „Balesetelhárítási bejelentés" című füzet függesztett ki az üzemvezetőség, amelybe a dolgozók bejegyezhetik az észlelt hibákat.

Id. Molnár László